

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: J. T.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2016, č. j. KUZZL 67340/2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 30. 3. 2016, č. j. KUZZL 67340/2015, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Jaroslava Topola do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravních a správních agend (dále jen

„správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 9. 2015, č. j. MUUH-DSA/68482/2015/PrchJ, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle ust. § 125f odst. 3 s odkazem na ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pokutu ve výši 1 500 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla zn. Nissan Sunny, RZ X, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 15. 4. 2015 v 16:22 hod. neustanovený řidič jím provozovaného vozidla v obci Uherské Hradiště, na ul. Milíčova, u domu č. p. 467, v rozporu s dopravní značkou IP 25a „Zóna s parkovacím automatem mimo vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulí „zákaz stání bez uhrazení sjednané ceny parkovného“ zaparkoval na takto označeném parkovišti, aniž by uhradil parkovací poplatek. Tím porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Toto porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně učinil prvotní úkony ke zjištění pachatele přestupku tím, že vypravil výzvu adresovanou provozovateli vozidla, ve které jej vyzval ve lhůtě 15 dnů k zaplacení částky 500 Kč nebo ke sdělení identity řidiče. Žalobce zůstal v reakci na doručenou výzvu zcela nečinný a pasivní, což mělo za následek, že správní orgán podezření ze spáchání přestupku odložil dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť se mu nepodařilo zjistit pachatele přestupku a správní orgán měl splněny všechny předpoklady pro zahájení řízení o správním deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Pokud žalobce až po zahájení řízení o správním deliktu sdělil cestou zmocněnce, že řidičem vozidla, který vozidlo na místě parkoval, byl pan J. F., toto sdělení nemohlo vyvolat opětovnou povinnost pro správní orgán, aby se vrátil zpět do stádia řízení o přestupku, neboť to ust. § 125g odst. 1 zapovídá. Proto nebylo ani třeba, aby správní orgán vyslyšel požadavek žalobce na to, aby byl J. F. v řízení slyšen, neboť výslech této osoby by nemohl na konečném výsledku nabídnout žádnou změnu ve prospěch účastníka řízení. V ostatním žalovaný plně odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve kterém byly vyčerpávajícím způsobem analyzovány veškeré okolnosti případu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
4. Předně žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ust. § 125f odst. 4 silničního zákona, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobce na výzvu k úhradě určené částky nereagoval, správní orgán byl povinen pokračovat v šetření přestupku (např. vyzváním žalobce k podání vysvětlení). Pokud tak správní orgán nepostupoval, jeho závěr o odložení věci z důvodu § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích byl předčasný. Žalobce má za to, že poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla nemůže nahradit autoritativní stanovení povinnosti provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče.

5. Žalobce dále namítal, že správní orgány bezdůvodně neprovedly jím navržené důkazy, na základě čehož nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Během řízení žalobce uvedl totožnost řidiče vozidla a navrhl předvolání řidiče ke svědecké výpovědi. Uvedl, že řidič vozidla vždy hradí parkovné v Uherském Hradišti prostřednictvím sms zprávy, a parkovné tedy muselo být uhrazeno. Žalobce tak zpochybnil důkazy správního orgánu a vzhledem k tomu, že správní orgán byl povinen zjišťovat skutkový stav, měl navrženého svědka předvolat ke svědecké výpovědi. Žalobce zdůraznil, že provozovatel vozidla v řízení o správním deliktu nemůže sám tvrdit skutečnosti, které by vylučovaly existenci protiprávního stavu, neboť tyto skutečnosti jsou známy pouze řidiči vozidla. Podle názoru žalobce bylo nezbytné, aby řidič k věci uvedl, že si parkovací lístek zakoupil, případně předložil sms zprávu, ze které by byla tato skutečnost zřejmá. Žalobce má za to, že pokud správní orgán neprovedl důkazy, které žalobce navrhl, jde o podstatnou vadu řízení, pro kterou je nutné rozhodnutí zrušit. Přitom odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009-40, a ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58, oba dostupné na www.nssoud.cz).
6. Žalobce namítal, že správní orgán vůbec nepřipustil možnost, že by řidič vozidla parkovné prostřednictvím sms skutečně uhradil. Ve spisu absentuje jakýkoli důkaz o tom, že by bylo prověřováno, zda bylo parkovné uhrazeno prostřednictvím sms zprávy, případně prostřednictvím mobilní aplikace.
7. Dále žalobce namítal, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 25a a musel mít zakoupen parkovací lístek. Tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení o přestupku, což je v podstatě úřední záznam, který nemůže být považován za důkazní prostředek. Součástí spisu jsou i fotografie z údajného místa spáchání, z těchto fotografií však není zřejmé, že by řidič vozidla parkoval v působnosti dopravní značky IP 25a. Na fotografiích není vidět žádné okolí místa, kde řidič zaparkoval, zároveň ani předmětná dopravní značka, na základě samotných fotografií by nebylo jednoznačně dohledatelné, kde byl automobil zaparkován. Žalobce má za to, že žádná z fotografií nepotvrzuje údajné protiprávní jednání řidiče. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož nelze ke stanovení viny za správní delikt provozovatele vozidla užít fotografie, ze kterých není jednoznačně zřejmé přestupkové jednání řidiče. Fotografie nadto nejsou opatřeny datem a časem pořízení, na daném místě je přitom parkování zpoplatněno jen v určité dny a hodiny. Ve spisu tedy absentuje jakýkoli důkaz o protiprávním jednání řidiče.
8. Závěrem žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Předmětné ustanovení je podle názoru žalobce v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání i správního trestání, presumpcí nevinu, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě se žalovaný předně ohradil proti tvrzení, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán žalobce vyzval k zaplacení

určené částky a zároveň mu sdělil, že má právo namísto zaplacení sdělit osobu řidiče, která skutečně řídila žalobcem provozované vozidlo. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval, proto správní orgán věc odložil. Ohledně otázky nezbytných kroků správního orgánu ke zjištění pachatele přestupku žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63, oba dostupné na www.nssoud.cz.

10. K osobě údajného řidiče žalovaný odkázal na str. 3 napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že vozidlo měl řídit pan J. F., považuje žalovaný za účelové, lživé a obstrukční. Zdůraznil, že osoba J. F. se těší ze strany společnosti FLEET Control s.r.o. mimořádné oblibě, když je opakovaně uváděn jako řidič vozidel, s nimiž má spáchat dopravní přestupky na území celé republiky. K tvrzení žalobce, že vozidlo řídil pan J. F., který parkovné údajně zaplatil formou sms zprávy, žalovaný odkázal na již zmíněný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63. Žalovaný trvá na tom, že to byl žalobce, kdo se v důsledku nevhodně zvolené procesní strategie, když na výzvu správního orgánu nereagoval a nesdělil jméno řidiče vozidla, který mu byl evidentně dobře znám, sám dobrovolně zbavil možnosti zprostit se odpovědnosti za správní delikt a uplatňovat „příběh s panem F. a parkováním uhrazeným formou sms zprávy“.
11. Jako zcela nedůvodnou žalovaný považuje námitku, že navrhovaný svědek měl být vyslechnut, protože by vypověděl, že parkovací poplatek uhradil formou sms. Žalovaný v tomto ohledu opět odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Má za to, že pokud chtěl žalobce popírat to, že byl zmíněný přestupek vůbec spáchán, tak měl reagovat na výzvu správního orgánu prvního stupně a sdělit jméno řidiče, který se ke spáchanému přestupku mohl vyjádřit a uvést svou verzi o úhrad parkovacího poplatku formou sms.
12. Podle názoru žalovaného jsou podklady o tom, že se stal přestupek, dostatečné i z úředního záznamu a připojených snímků. V situaci, kdy žalobce na výzvu správního orgánu nereagoval ani neuvedl žádné věcné připomínky a argumenty, neměl správní orgán prvního stupně z úřední povinnosti konat další dokazování nad rámec povinností uložených mu zákonem o silničním provozu. Dodatečně vykonstruovaná verze žalobce již nemůže aktivovat zpětné přezkoumání nebo vyvolání řízení o přestupku a v situaci, kdy nebyl naplněn žádný liberační důvod, pro který se může provozovatel vozidla zbavit odpovědnosti za správní delikt, je nutno považovat znaky správního deliktu za naplněné. Vzhledem k tomu, že žalobce pouze vágně tvrdí opak toho, co vyplývá ze spisu a to až v řízení o správním deliktu, nezavdal tím žádné důvody k zastavení řízení o správním deliktu.
13. K vyjádření žalovaný připojil ve formátu tabulkového souboru přehled parkujících vozidel, jejichž řidiči uhradili dne 15. 4. 2015 cestou sms zprávy parkovné v Uherském Hradišti. Uvedl, že městská policie v Uherském Hradišti při kontrole parkovného v případě zjištění vozidla bez parkovacího lístku ověří kontrolním přístrojem jednoduchým úkonem, zda parkující řidič uhradil parkování sms zprávou. Jedná se o rychlý kontrolní proces, jehož výstupem je buď informace, že parkující řidič parkovné sms zprávou uhradil, v opačném případě se jeho registrační značka v databázi neobjeví, což je i

případ řidiče vozidla X parkujícího na ulici Milíčova u domu č. p. 467. Tvrzení žalobce, že parkovné uhradil formou sms, je tak nepravdivé.

14. Žalovaný závěrem zdůraznil, že v nyní projednávaném případě se jedná o objektivní odpovědnost, kdy jako liberační důvod nepostačuje jen pochybnost o existenci přestupkového jednání. K namítané protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že se jedná o polemiku žalobce, která nemá přímou spojitost s projednávaným správním deliktem.
15. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

16. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
17. V prvé řadě se soud zabýval žalobní námitkou, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tato námitka nebyla shledána důvodnou.
18. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
19. Podle § 125f odst. 2 téhož zákona právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
20. Podle § 125f odst. 4 písm. a) tohoto zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
21. Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.
22. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky

podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

23. Odstavec 5 daného ustanovení stanoví, že je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1. Podle šestého odstavce, neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.
24. Namítal-li žalobce, že správní orgán měl poté, co žalobce nereagoval na výzvu k úhradě určené částky, pokračovat v šetření přestupku, a to např. výzvou k podání vysvětlení adresovanou žalobci, není tomu tak. Totožnou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, dostupném na www.nssoud.cz, který uvedl, že ust. § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, na něž se žalobce odkazuje, nelze vnímat izolovaně, nýbrž je třeba jej aplikovat s přihlédnutím k systematickému uspořádání právní úpravy subsidiárního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a jeho navázání na primární přestupkové řízení proti řidiči vozidla, byl-li zjištěn.
25. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku uvedl, že „[z]ákonodárce prostřednictvím právní úpravy koncentrované v ustanoveních § 10 odst. 3 a 4 a § 125f až § 125h zákona o silničním provozu popisuje systém procesních kroků, které po zjištění spáchání konkrétně specifikovaných přestupků v první řadě (není-li totožnost řidiče již na počátku zřejmá) preferují uhrazení stanovené částky provozovatelem vozidla na základě výzvy, kterou mu správní orgán zašle a dává tím plně kooperujícím provozovatelům prostor „vykoupit“ dosud neustanoveného řidiče z přestupkové odpovědnosti, popř. vyhnout se úhradě nákladů správního řízení, popř. eventuálnímu zvýšení sankce v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (§ 125h odst. 1 a 7 zákona).

Současně zákonodárce dává v souvislosti s toutéž výzvou provozovateli vozidla možnost se vyhnout objektivní odpovědnosti alternativou k úhradě stanovené částky, a to označením (do této chvíle z hlediska správního orgánu neidentifikovaného) řidiče vozidla, jež je povinen znát. Stanoví-li totiž § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu provozovateli vozidla a osobě, které provozovatel svěřil vozidlo, povinnost na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení pravidel silničního provozu, logicky tím zákonodárce (byť implicitně) zakládá povinnost provozovatele a dalších osob tvořících řetěz až k řidiči, který vozidlo v souladu s jejich vůlí použil, údaje o totožnosti osob, jimž vůz bezprostředně svěřili, zjišťovat a znát.

Sdělí-li provozovatel vozidla správnímu orgánu údaj o identitě řidiče a ten je využitelný pro zahájení a následně i „odsouzení“ řidiče v přestupkovém řízení, řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nebude vůbec zahájeno. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, nicméně Nejvyšší správní soud upozornil na to, že by bylo „proti smyslu úpravy správního

deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (tuto argumentaci Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudcích ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, a v řadě dalších).

Zůstane-li však provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona. Pouze v takové situaci odpadá zákonem zakotvená negativní podmínka přestupkového řízení a je možné přestupkově stíhat řidiče, kterým je v takovém případě osoba, které vozidlo nesvěřil provozovatel zapsaný v registru vozidel.

Zákonem předpokládané procesní schéma je tedy (s jistým zjednodušením) založeno na této souslednosti: 1) přestupkové řízení proti od počátku známému řidiči; 2) včasné zaplacení určené částky na základě výzvy adresované provozovateli vozidla; 3) přestupkové řízení proti řidiči identifikovanému na základě informací od provozovatele vozidla; 4) řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

V tomto procesním rámci se tak zmínka o pokračování v šetření přestupku po neuhrazení ve výzvě určené částky ve větě druhé § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu vztahuje k návaznosti mezi druhou a třetí variantou nastíněných procesních postupů, není-li však naplněn ani vstupní předpoklad třetí varianty v podobě identifikace řidiče sdělením provozovatele vozidla, je zcela v pořádku, přistoupí-li správní orgán bez dalšího k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“

26. V daném případě se jednalo o stejnou situaci jako ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem. Správní orgán prvního stupně zaslal žalobci (provozovateli vozidla) výzvu k zaplacení určené částky/výzvu ke sdělení totožnosti řidiče, avšak žalobce na tuto výzvu žádným způsobem nereagoval. Ze strany žalobce nebyl naplněn základní předpoklad v podobě identifikace řidiče a správní orgán postupoval zcela správně, pokud bez dalšího přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
27. Soud nepřisvědčil ani námitce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, resp. ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není ústavně konformní. Otázkou protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu právě s ohledem na objektivní odpovědnost provozovatele vozidla se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že

„nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytykatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přeneseně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, již provozovatel své vozidlo svěří (*culpa in eligendo*). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho „špatné parkování“ [neoprávněné stání vozidla – § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě tzv. Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu vnitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (*nullum crimen sine culpa*; nepřímě to plyne i ze zásady *presumpce nevin*). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek Salabiaku proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Duhs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že *presumpce jeho nevin* – navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt – dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek Lückhof a Spanner proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy O'Halloran a Francis proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02).“

28. Nejvyšší správní soud uzavřel, že pokud se vezme v úvahu, že:

- právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],
- za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],
- kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],
- a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],
- s přihlédnutím k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), není ve světle zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti obстоjí.

29. Krajský soud v Brně si stejně jako Nejvyšší správní soud je vědom toho, že se jedná o konstrukci poměrně striktní a pro provozovatele vozidla nepříznivou. Touto konstrukcí je usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Jak však již bylo osvětleno, nejedná se o právní úpravu protiústavní, neboť tato úprava představuje přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Zákonodárce jejím zavedením reagoval na neudržitelnou situaci, kdy nebylo možné uvedená delikttní jednání potrestat. Podle názoru soudu zákonodárce zvolil způsob, jenž se stále nachází v mezích ústavní konformity.
30. Další skupina žalobních námitek se týkala neprovedení důkazních prostředků navrhovaných žalobcem a s tím souvisejícího nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobce namítal, že správní orgány bezdůvodně neprovedly jím navržený důkaz (svědeckou výpověď řidiče), že nepřipustily možnost, že by řidič vozidla uhradil parkovné prostřednictvím sms, a že nebylo prokázáno, že by řidič parkoval v působnosti dopravní značky IP 25a.
31. Soud konstatuje, že správní orgán je v řízení o správním deliktu vázán povinností opatřit potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, a v neposlední řadě provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán není návrhy účastníků řízení vázán, neboť ve správním řízení se uplatňuje zásada vyšetřovací a podklady pro rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán. Musí se však se všemi návrhy v odůvodnění rozhodnutí vypořádat. Pokud se správní orgán rozhodne, že některé navržené důkazy neprovede, musí náležitě zdůvodnit, proč tak učinil, jinak by správní řízení mohlo být zatíženo procesní vadou tzv. opomenutých důkazů. Touto problematikou se již mnohokrát zabýval Ústavní soud, který konstatoval ve svých nálezech, že opomenuté důkazy zakládají nepřezkoumatelnost a zároveň protiústavnost vydaného rozhodnutí. K tomu krajský soud poukazuje na nálezy Ústavního soudu (nálezy ze dne 8. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 729/2000, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>): „Ústavní soud

ve své judikatuře již mnohokrát vyslovil, že zásadám spravedlivého procesu, vyplývajícím z Listiny, nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (ve zkoumaném případě o. s. ř.) musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny) a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro zjištění svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval, a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. proč je pro základ svých skutkových zjištění nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 61/94 (Sbírka nálezu a usnesení Ústavního soudu, svazek 3, nález č. 10), sp. zn. II. ÚS 127/96 (Sbírka nálezu a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 3) a sp. zn. III. ÚS 95/97 (Sbírka nálezu a usnesení Ústavního soudu, svazek 8, nález č. 76)].“

Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásad volného hodnocení důkazů nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost; z toho ovšem na druhé straně nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl. Obecný soud je povinen a současně také oprávněn odpovědně zvážit, které důkazy je třeba provést a zda je potřebné stav dokazování doplnit, a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů však neznamená, že by soud měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli nebo o které opře své skutkové závěry a které opomene. Z odůvodnění soudního rozhodnutí musí totiž vždy dostatečným způsobem vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry soudu, i když není samozřejmě nutno každé rozhodnutí odůvodňovat natolik obsáhle, že by bylo třeba vyžadovat podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení.“

32. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v reakci na předvolání k ústnímu jednání zaslal správnímu orgánu prvního stupně vyjádření, v němž uvedl, že předmětného dne řídil jím provozované vozidlo pan J. F., narozen dne X, bytem N. 14. ř. 1381, P. 5 a že pan F. by nezaparkoval na placeném parkovišti bez zaplaceného parkovacího lístku, neboť jej dobře zná a ví, že pan F. vždy v Uherském Hradišti hradí parkovné prostřednictvím sms. Z tohoto důvodu žalobce navrhl, aby byl pan F. předvolán ke svědecké výpovědi. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí v reakci na toto vyjádření pouze uvedl, že protože již bylo zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle ust. § 125f, nebylo možné již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče, a proto se správní orgán osobou řidiče již nemohl zabývat.
33. V odvolání pak žalobce namítal, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání spolu s výsledkem řídiče J. F., a že žalobce měl zájem se účastnit dokazování, jehož provádění očekával právě v průběhu ústního jednání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v reakci na tuto odvolací námitku uvedl, že nebylo třeba, aby byl J. F. v řízení slyšen, neboť výsledek této osoby by nemohl na konečném výsledku řízení nabídnout žádnou změnu ve prospěch účastníka řízení.

34. Soud má za to, že správní orgány v daném případě požadavkům na spravedlivý proces nedostály. Ačkoli žalobce již v řízení před správním orgánem prvního stupně navrhol provedení svědecké výpovědi údajného řidiče J. F., na základě které mělo být prokázáno, že parkovné bylo zaplacení prostřednictvím sms zprávy, a tento důkazní návrh byl zopakován v podaném odvolání, správní orgán prvního stupně ani žalovaný se s navrženým důkazem ve svých rozhodnutích řádně nevypořádaly. Správní orgány vycházely z toho, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je již nadbytečné se zabývat osobou řidiče a z tohoto důvodu nebylo potřebné, aby byl řidič vyslechnut, takovéto argumentaci však nelze přisvědčit.
35. Se správními orgány se soud ztotožňuje v tom, že zůstane-li provozovatel vozidla nečinný a na výzvu k zaplacení určené částky/výzvu ke sdělení totožnosti řidiče nereaguje, na základě čehož správní orgán odloží řízení o přestupku a zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých informací o totožnosti řidiče (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46). Důvodem provedení navrženého důkazu však v daném případě nebylo prokázat osobu řidiče vozidla (v tom případě by důkazní návrh byl skutečně nadbytečný), ale prokázat, že parkovné bylo zaplacení prostřednictvím sms zprávy.
36. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě argumentuje (s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63) tím, že tvrzení žalobce o zaplacení parkování sms platbou je v řízení o správním deliktu zcela bezpředmětné, neboť se nejedná o liberační důvod ve smyslu ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, ani tato argumentace neobstojí. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46 (v němž soud korigoval závěry žalovaným uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63) uvedl, že „[v]edle prokázání liberačních důvodů však stěžovatel měl možnost odvrátit svou odpovědnost (vedle poukazu na případná závažná procesní pochybení správního orgánu) též poukazem na to, že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu vymezená v ustanoveních § 125f odst. 1 a 2, ve spojení s (v tomto případě relevantním) § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. mohl např. poukázat na to, že vozidlo neparkovalo v místě, v němž to dopravní značení zakazovalo (to ostatně v žalobě činí), ale třeba i na to, že není provozovatelem vozidla nebo že porušení pravidel vedlo ke vzniku dopravní nehody.“
37. V nyní projednávané věci šlo právě o případ, kdy žalobce v průběhu řízení před správními orgány zpochybňoval samotné naplnění skutkové podstaty správního deliktu, když tvrdil, že parkovné bylo zaplacení prostřednictvím sms, a k prokázání tohoto tvrzení navrhl provedení svědecké výpovědi řidiče J. F. Skutečnost, zda parkovné bylo zaplacení sms nebo nikoliv, byla podstatná z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu, a proto bylo namístě, aby správní orgány buď navržený důkaz provedly, nebo přezkoumatelným způsobem objasnily, proč se rozhodly jej neprovést. K tomuto však v daném případě nedošlo.
38. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se správní orgány řádným způsobem nevypořádaly s návrhem žalobce na provedení svědecké výpovědi řidiče J. F., aby mohlo být prokázáno nebo vyvráceno jeho tvrzení o zaplacení parkovného prostřednictvím sms zprávy. Námitky

žalobce v tomto smyslu nebyly v průběhu řízení vyvráceny, jelikož ani správní orgán prvního stupně ani žalovaný se k předmětnému tvrzení ani k navrženému důkazu nevyjádřily.

39. Na závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nic nemůže změnit ani tvrzení žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě a k němu přiložený soubor, z něhož má vyplývat, že tvrzení žalobce o tom, že parkovné bylo zapláceno prostřednictvím sms, je nepravdivé. Předmětem soudního přezkumu je toliko napadené rozhodnutí, v němž se správní orgán prvního stupně ani žalovaný tvrzením žalobce ohledně zaplacení parkovného nezabývaly a k této otázce neprovedly žádné dokazování. Tato skutečnost nemůže být zhojena vyjádřením k žalobě, jelikož nedostatky správního rozhodnutí nelze zhojit až ve vyjádření k žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, dostupný na www.nssoud.cz, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Je tomu tak proto, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze poměřovat toliko přes jeho odůvodnění a nikoliv přes vyjádření k žalobě. Bylo tedy na správních orgánech, aby dokazování za účelem prokázání či vyvrácení tvrzení žalobce, že parkovné bylo uhrazeno prostřednictvím sms, provedly již v průběhu správního řízení.
40. Ze stejného důvodu neobstojí ani tvrzení žalovaného, jež se objevuje poprvé ve vyjádření k žalobě, že tvrzení žalobce, že jím provozované vozidlo měl řídit pan J. F., je účelové, lživé a obstrukční, jelikož osoba J. F. je ze strany společnosti FLEET Control s.r.o. opakovaně uváděna jako řidič vozidel provozovaných „pojištěnými klienty“ této společnosti, s nimiž má páchat dopravní prostředky na území celé republiky. V napadeném rozhodnutí žalovaný sice uvedl, že zmocněnec žalobce společnost FLEET Control s.r.o. dlouhodobě vytváří různé procesní kliky v řízení, které mají mnohdy až nemorální nádech, příkladmo uvedl uvádění řidičů, kteří mají trvalý pobyt v cizině a jsou nedosažitelní, např. M. H., L., nebo osob, které již nežijí (p. T., Z.), konkrétně k osobě pana J. F. však nic neuvedl. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, že by žalovaný považoval v době rozhodování tvrzení žalobce o osobě J. F. za účelové či lživé, popř. z jakých důvodů.
41. Soud musí přisvědčit rovněž žalobní námitce, že v řízení nebylo prokázáno, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 25a, tedy že by se dopustil přestupku spočívajícího v parkování v rozporu s dopravní značkou „Zóna s parkovacím automatem mimo vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulí „zákaz státní bez uhrazení sjednané ceny parkovného. Na 2 fotografiích založených ve spisu je zachyceno pouze přední a zadní část vozidla RZ x, z nichž vyplývá, že za čelním sklem není umístěn parkovací lístek, protože zde však není zachyceno žádné okolí místa ani předmětná dopravní značka, z fotografií není seznatelné, kde vozidlo stálo a zda se jedná o místo, kde bylo třeba zaplatit poplatek za parkování. Z fotografií rovněž nelze zjistit datum a čas jejich pořízení, tedy kdy konkrétně vozidlo mělo na tomto místě stát.
42. Součástí spisu je i oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku učiněné Městskou policií Uherské Hradiště, toto oznámení je však v podstatě úředním záznamem, který sám o sobě nemůže sloužit jako důkazní prostředek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Ani z tohoto oznámení kromě toho nevyplývá, že by vozidlo provozované žalobcem bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky „Zóna s parkovacím

automatem mimo vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulí „zákaz stání bez uhrazení sjednané ceny parkovného“. V oznámení je pouze uvedeno „vozidlo parkovalo v Uherském Hradišti – Milíčova ulice u č. p. 467 bez uhrazeného parkovacího poplatku, čímž nerespektoval DZ IP 25a“, dopravní značka IP 25a „Zóna s dopravním omezením“ však ve smyslu ust. § 12 písm. gg) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, označuje oblast (část obce apod.), kde platí nebezpečí, zákaz nebo omezení vyplývající z užitých symbolů značky nebo značek, pokud místní úpravou provozu na pozemních komunikacích uvnitř oblasti není stanoveno jinak; dopravní omezení týkající se jen určitých vozidel, doby apod. se vyznačuje ve spodní části značek vhodným nápisem nebo symbolem. Pokud tedy městská policie v oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku pouze uvedla, že vozidlo nerespektovalo „DZ IP 25a“, není zřejmé, jakou konkrétní povinnost, omezení či zákaz mělo vozidlo porušit, protože samotná dopravní značka „IP 25a“ značí pouze skutečnost, že se jedná o „zónu s dopravním omezením“, ne však, v čem konkrétní dopravní omezení spočívá.

43. Protože z žádného podkladu (ani z fotodokumentace ani z oznámení o přestupku), které jsou součástí spisového materiálu, nevyplývá, že by vozidlo provozované žalobcem parkovalo v rozporu s dopravní značkou „Zóna s parkovacím automatem mimo vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulí „zákaz stání bez uhrazení sjednané ceny parkovného“, dospěl soud k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu a není tak zřejmé, na základě čeho správní orgán své skutkové závěry učinil. Soud připouští možnost, že správnímu orgánu prvního stupně bylo z úřední činnosti známo, na jakých místech v Uherském Hradišti je možno parkovat jen po zaplacení poplatku, je však třeba, aby tyto skutečnosti našly svůj odraz i ve správním spisu.

V. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud v Brně z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného zrušil, a to jednak z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jednak proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad.
45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
46. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši 2 × 3 100 Kč a 2 × 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6

800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. dubna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu